

maa blive opsat 2 Officeerstelte i Letren iftedetfor eet; det forekommer mig, at denne Begjæring ikke er stor, og jeg skal derfor anbefale, at dette Underændringsforslag ikke vedtages. Forsaavidt den ærede Ordfører udtalte sig om Krudtmagasinet's Plads her ved Kjøbenhavn, skal jeg bemærke, at Krigsministeriet er naturligtvis fuldkommen villig til at interessere sig for at faae det anbragt paa det meest hensigtsmæssige Sted, men da der er Overensstemmelse imellem Krigsministeriet og Udvalget om, at et nyt Krudttaarn er nødvendigt, og der altsaa egentlig ikke er Spørgsmaal om Krudttaarnet, men kun om Stedet, hvor det skal ligge, forekommer det mig, at der ikke er Grund til at negte Bevillingen i denne Henseende. Man er jo nemlig ogsaa enig i, at det skal lægges paa et baade for Byen og for det Krudtmateriale, som skal opbevares deri, saa hensigtsmæssigt Sted, som det er muligt at finde. Forslaget under Nr. 38 er stillet af Krigsministeren og tiltraadt af Udvalget; jeg skal anbefale det til Thinget. Naar der under Nr. 39 er foreslaaet, at en Sum af 365 Rd. skal udgaae, skal jeg kun gjøre opmærksom paa, at dette er et Beløb, der er Spørgsmaal om engang for alle at tilstaae to Lærere, som ere blevne affledigede ved Nedlæggelsen af Garnisonskolen. Dette er fra Ministeriets Side blevet betragtet som Noget, der fulgte af et Billighedshensyn; og man er gaaet ud fra, at de nyere Love have taget et noget lignende Hensyn til de Mænd, som afflediges, naar de ikke vente det. Man giver ogsaa Underofficerer og Secondlieutenanter, naar de sendes hjem, nogle Penge, og der synes derfor at være Noget, som taler for, at Mænd, der have tjent i flere Aar, og som pludselig rives ud af den Virksomhed, hvori de vare, og hvori de forventede at kunne blive staaende, fik nogen Erstatning. Under Nr. 40 er der ogsaa opført en Understøttelse til Lærere; dette Forslag er tiltraadt af Udvalget og anbefales. — Ligeledes maa jeg anbefale til Thinget det af Krigsministeren stillede Forslag under Nr. 41. Det gaaer ikke ud paa at forføre Noget, som egentlig

talt henhører under Militæretaten, men det gaaer ud paa at hjælpe nogle Familier, med hvilke Militæretaten ikke har det mindste Andet at gjøre, end at den er bleven nødt til at jage dem ud af deres Huus. Man har derfor fundet, at der var nogen Grund til at hjælpe lidt paa disse Familier, der i lang Tid have havt Bolig i Slottet, og som fra gammel Tid have betragtet dette som Noget, der vilde vedvare i deres Levetid. Disse Folk blive nu pludselig revne ud af deres Forhold, og Udvalget har ogsaa i sin Betænkning udtalt, at det finder det rimeligt, at de have faaet Noget i den første Tid, men hvad de have faaet af Krigsministeriet, er kun et halvt Aars Huusleie, som omtrent er medgaaet til, at de have kunnet flytte og etablere sig paa et nyt Sted. Her er kun Spørgsmaal om at hjælpe dem til Huusleien for det første Aar og dette kan man dog ogsaa sige er for kort Tid. Jeg troer, at der kan være Spørgsmaal om at tage et saadant Billighedshensyn, saameget mere som de Vedkommende, saavidt jeg veed, alle ere i en meget høj Alder, og det er meget smaa Portioner, hvori disse 365 Rd. ere deelte.

Ordføreren: Jeg har ikke meget at anføre til, hvad den ærede Minister nu har udtalt, men skal kun bemærke, at den Anbefaling, som han gav Militæretaternes Tante med Hensyn til Færbefoldningene, nemlig, at man derigjennem vilde bevirke en Forandring i Veisporet, neppe vil kunne stemme Thinget meget for dette Forslag, som den høitærede Minister har stillet, idet det aabenbart er en meget vigtig Sag for hele Landet at ville forandre Veisporet; det er en Sag, som, hvis der virkelig skulde være nogen Trang til en saadan Forandring, hvilket ikke er mig bekjendt, maatte gjøres til Gjenstand for en ganske særlig Forhandling. At vi igjennem en Sum af 10,000 Rd., bevilget til Krigsministeriet, vil kunne udøve nogen Indvirkning paa Veisporets Tilstand heri Landet, kan jeg ikke antage er Thingets Mening. — Naar den høitærede Minister med Hensyn til Ammunitionen